

Villányi G. András

(Budapest, 1958):
költő-író és műfordító,
japanológus. 1984-ben
végzett angol szakon az
ELTE-n, ezután öt éven
át japán egyetemeken,
majd Oxfordban tanult
és kutatott a középkori
japán irodalom és vallás-
történet összefüggései
területén. MA-tézise témá-
ja a Kóbe Egyetemen
a középkori szerzetes-
költő, Szaigjó költemé-
nyeiben manifestált
eszoterikus buddhista
elmélet. Utolsó köny-
vében – *Tükröződések*,
Scolar Kiadó, 2011 – het-
venöt általa válogatott és
fordított Szaigjó-vakával
saját prózáját, verseit
szerkesztette dialógusba.

VILLÁNYI G. ANDRÁS

Tűnődések

mint pattogó labda
földet ér lent van
lendül s felkerült
onnét ide szület
innét oda hal
éltében folyvást holt
szüntelen élő holtan
metruma hullámmáporát
égbe-földbe oltja

a titok kulcsa
a perspektíva a honnét
ebből válik lét vagy nemlét
színét s fonákját
ha együtt látja végre
átlendül kezdeten-végen

Meddig

mennyi az miről véled: *én*
lábujjak orgonasípját sőt
lábad ha lemetszenék
szűnne ettől vagy nem hiszen
mankót fogsz hogy jársz mint rég
s így ha szemed folyyna
vagy szakadna veséd

meddig *tied* a vágy mi mozdít
s mettől rángat idegen ég
gigász terv bábjaként vagy annyi sincs
ahogy se te se én csak fojtó terhe
egy véletlenre firkált rendnek s a vágy
hisz kibújna belőle e semmi rojtja
hogy mint *te* meg *ő* hajtogassa
amit *én* hogy EN-EN-EN

Hátha Angyal

Jász Attilának

a magas pozsgáshoz beszéltem
mikor egy kései napfénytócsába
átemeltem szelíden

jót tevéstől jólesőn a kanapén
szavamra gondoltam a növényhez
mit értett ebből bármit ért-e

aztán dorgálón jött eszembe
felfogott tán jobban mindent
mint én ha Angyal sűg fülembé

Nem ember

nem értem beszéded
idegen zaj lett a szó
testem nyúló növények
sejtes sajdulása
erdők fénytócsája lelkem
szívem az árnyék körötte
velem szól gyökér koronához
sarj zölddel hullt vörössel
levelek múlt nyelvén susog
mondata magam vagyok

nem értem a beszédet
nem emberé már a szívem

Semmiként él

Szaigjő szerzetes emlékének (1118–1190)

ki az eget szívén hordja
föld a lába arca menny
ősfolyam vére sodra
húsa csillagpernye
tüdejét szellő sóhajta

semmiként él de
dajkája a mindenségnek

VGA-Éber alias Villányi G. András
Atyai nagyapja Jozef Wach erdélyi szász, a Nagy Háborúban a főherceg szárnysegéde. A név jelentése – nomen est omen – az ör, figyelő, éber fogalomra utal. VGA titkon ragaszkodik a régi családnévhez, így esetenként magyarított sajátjához toldja ekként: VGA-Éber. Vonzódása a középkori Japán iránt ősi. Ha nem lenne annyira szkeptikus, hogy önnön meggyőződését is kétségbe vonja, állítaná, hogy a Heian és Kamakura-kor határán hazája volt. Ő pedig költő és gazdáját vesztett busi (katona nagyatyja harcoss elődje). Innét a másik önmeghatározás: Rónin. Mostani megjelenésében jobbára újra gazdátlan zarándok, rónin másként, aki nyelvi algoritmusokkal igyekszik magára lelteni a világban és fordítva. Kivált hegyi túrák, fák, sziklák és Bach hangjai által nyer inspirációt. Szemlélődésen túl kedvel herbáriumot gyűjteni, gombászni, jászzkodni, célba löni, jó bort értéssel inni. Máig nem tudja eldönteni, hogy gyengéje a szerelem, vagy ő a szerelem gyöngéje. Európában keleti, Keleten európai. Szándéka meghaladni vonzalmát a szépség iránt, elengedni végleg, és vágytalanná válni, mint egy hegyek övezte tó.

Könyvtári gondolat

ahogy ezer és ezer könyv
sok polcon magában él külön
borítók tarka maszkja mögött
millió éles gondolat döf
dühvel s vagdal kifelé
mert sehol a pont hol a sok
összehullna végre eggyé
nincs erre szándék s a vágy
idegen istenekben remél
otthont lelni másik végtelen
egyben

